

LOV OG EVANGELIUM

OPPBYGGELEG BLAD GITT UT AV NORSK LUTH. LEKMANNSMISJON

Nr. 6

15. august 1980

16. årgang

MISJONEN OG JESU GJENKOMST

Av Carl Fr. Wisløff

Ved åpenbaring ble hemmeligheten kjent for meg, slik jeg ovenfor har skrevet om det. Nå dere leser det, vil dere skjønne hvor stor innsikt jeg har i Kristi hemmelighet. I tidligere slekter ble den ikke gjort kjent for menneskene slik som den nå er blitt åpenbart for de hellige apostler og profeter ved Ånden: at i Kristus er hedningene medarvinger og hører med til de samme legemet og har del i det samme løftet ved evangeliet. Efes. 3, 3-6.

Ettersom nå allting slik skal gå i oppløsning, hvor hellig og gudfryktig må dere ikke ferdes, dere som venter på at Guds dag skal komme, og fremskynder den! 2. Pet. 3, 11-12.

Misjonen og Jesu gjenkomst - har de to ting med hverandre å gjøre? Ja, i høyeste grad. Dette er et emne som de troende har all mulig grunn til å tenke på og be over - i Guds ords lys.

En sak skal vi da aller først gjøre helt klar. I Bibelen finner vi stadi vekk tale om forskjellige tidsaldre, forskjellige «husholdninger» eller epoker som Gud lar følge etter hverandre. Vi taler om den gamle pakts tid - om den nåværende tidsalder til forskjell fra den kommende tidsalder. Mark. 10, 30, Efes. 1, 21. Vi taler om den gamle pakts tid og om den nye pakts tid.

Loven ble gitt ved Moses, nåden og sannheten kom ved Jesus Kristus. Joh. 1, 17.

I og ved Jesu gjerning er den nye tid allerede brutt inn, for så vidt heter det i det Nye Testamente at den siste tid er kommet. Ap.gj. 2, 17, Hebr. 1, 1. Det er «ved tidenes ende» at Jesus ble åpenbaret. 1. Pet. 1, 20.

Men samtidig ser vi framover mot den nye tid som skal komme for alvor. Dette verdensløp skal ha den avslutning. Vi venter etter hans løfte nye himler og en ny jord, hvor rettferdighet bor. 2. Pet. 3, 13.

Til vanlig tenker og snakker vi ikke slik. Vi skjelner mellom «tiden» og «evigheten», tiden - den er nå, **evigheten** er en tilværelse som er helt annerledes, vi kan ikke vite hva evigheten er for noe. Slik heter det gjerne.

Men Bibelen taler altså annerledes. Den taler om tid - og tider, tid og tidsaldre.

Den nye tidsalder som brøt inn ved Jesus Kristus, den fikk profetene skue allerede i den gamle pakts tid. Esaias fikk se Ham som ble såret for våre overtredelser og knust for våre misgjerninger. Es. 53. Jeremias fikk se en ny tid da Herren skulle opprette en ny pakt med Israels hus: Loven skulle skrives i deres hjerte og deres sinn. Jer. 31, 31 f. Og Hebreer-brevet sier at dette er den Hellige Ånds vitnesbyrd for oss - det er gått i oppfyllelse i Jesus. Hebr. 10, 15 f

Da tidens fylde kom, utsendte Gud sin Sønn, heter det i Galaterbrevet, 4, 4. Tidens mål var fullt. Den gamle tid var ute og Gud lot en ny tidsalder opprinne, nådens husholdning ved Jesus Kristus vår Herre og Frelser. Ikke slik at Guds viljes uttrykk i de ti bud dermed skulle være opphevet. Mat. 5, 17. Guds vilje er alltid at vi skal tjene Ham i hellighet. Heller ikke skal vi forestille oss at den gamle pakts troende ble frelst ved å holde loven mens vi blir frelst av nåde, slik henger det slett ikke sammen. De troende i den gamle pakt ble frelst ved den samme nåde som vi, bare at de levde i troen på ham som skulle komme - mens vi vet at han er kommet og frelsesverket fullbragt. Rom. 3, 21-26, 4, 1 8.

Men la oss nå tenke på den tid som vi lever i. På Bibelens grunn kan vi si at denne tidsepoke er bestemt til å være evangeliets tidsalder - nå skal evangeliet forkynnes for alle folkeslag.

Vi lever - kunne vi si - i misjonens tidsalder.

Før sin himmelfart sa Jesus til disiplene at de skulle gå ut i all verden og gjøre alle folk til hans disipler. Legg merke til hvordan han innleder denne store misjonsbefaling. Han sier: **Meg er gitt all makt i himmel og på jord, gå derfor ut.**

Hele denne tidsepoke fra Jesu oppstandelse og himmelfart til hans gjenkomst til dom, den er preget av at den Treenige Gud stiller alle allmaktens krefter til Sønnens rådighet - med det formål at evangeliet skal forkynnes for alle folkeslag.

At dette gir oss et merkelig overblikk over tiden vi lever i. Veldige ting skjer. Det velter inn over oss med verdensbegivenheter. Vi som er gamle nok, har opplevd to verdenskriger. Og etter den annen verdenskrig har det vel knapt vært en eneste dag uten at det har vært krigshandlinger ett eller annet sted på jorden. En kan spørre: Hvorfor holdes alt dette oppe? Hva er Guds tanke med dette? Hvorfor hører han ikke slutt på alt sammen?

Vi finner svaret i Guds ord. Jesus sier: Dette evangelium om riket skal forkynnes over hele jordrike til vitnesbyrd for alle folkeslag, og da

skal enden komme. Matt. 24, 14.

Gud holder dette verdensløp oppe for at evangeliet skal bli båret ut til alle folkeslag. Det vet denne verdens stormenn ikke. Men slik er det.

I Bibelen er de nevnt alle sammen, de store herskere i den gamle tid. Her finner vi Nebukadnesar, Farao, Neko og Aleksander den store - og mange fler. Uten å vite det er de brikker i Guds store spill, de må tjene hans planer.

Det er ikke annerledes idag. Guds planer skal bli fullbyrdet. For dette er misjonens tidsalder.

Vi finner et merkelig ord i Apostlenes gjer-ninger kap. 15, 14: - Gud la vinn på å få seg et folk av hedninger som skulle bære hans navn. I flere engelske oversettelse er stedet gjengitt noe annerledes. Gjengitt på norsk blir det slik: Gud besøkte hedningene for å ta ut av dem ett folk for sitt navn.

Hedningene - det er Bibelens navn på alle folkeslag utenom Israel. Hedningene - det er folkeslagene, til forskjell fra Guds utvalgte folk. I denne forstand hører også det norske folk til hedningene.

Det som da skjer i denne tid, er at Gud ved sine utsendte vitner besøker alle folkeslag - for å ta ut av alle folkeslag ett folk for sitt navn. Ved evangeliet og dåpen samler han seg ett hellig folk av troende kristne.

Dette folk av troende, det er Guds sanne kirke på jorden. Den sanne kirke, den som Jesus kjennes ved, den er ikke identisk med noe enkelt organisert kirkesamfunn, heller ikke faller den sammen med summen av kirkesamfunn. Den sanne kirke er Guds folk. Den er antallet av de mennesker som har troen og den Hellige Ånd i sine hjerter, som Melanchthon sier. Eller for å bruke Luthers uttrykk: Kirken er de sanne troende eller de lam som hører røsten av den gode hyrde.

Hensikten med dette verdensløp er at Gud skal få samlet seg et folk som kjennes på at de tror hans ord og bruker nådens midler etter Guds ord.

Det er mange som har gjort seg helt andre

BLADET LOV OG EVANGELIUM

Bladet blir sendt gratis til alle som sender eksp. navn og adr. Bladet blir halde oppe av frivillige gåver

Eksp.: M. Skumsnes, Horneland, 5400 Stord. Postgiro: 5 42 88 75

Alt som har med bladet sin eksp. blir sendt dit, som tinging, oppseiing, adresseforandring og gåver til bladet.

Red. Amund Lid, post 5600 Norheimsund, telf. (055)51080

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Form. Tore Harestad

4148 Bru. Tlf. 054 - 14016

Kass.: Sverre Bøhn, 5601 Norheimsund

Postgiro: 5 68 21 33. Bankgiro:

Vikøy Sparebank 3530.21.00932

S. Botnens Boktrykkeri, Stord

tanker om Guds hensikt med evangeliet og kristendommen. De har tenkt seg at kristendommen skulle ha til oppgave å være som en surdeig - slik blir det gjerne sagt - som «litt etter litt» skulle gjennomsyre folkene og samfunnsforholdene. Og slik skulle verden bli forvandlet til et Guds rike. Eller - som andre har pleiet si - samfunnslivet skulle bli «kristianiseret»

Sremmer dette med Guds ord?

La oss et øyeblikk tenke at dette er hva Bibelen sier. I så fall måtte vi jo bare konstatere at kristendommen hadde vært en gedigen fiasko til denne dag. Hva ser vi ut over jorden? Holder verden på å forandre seg til et Guds rike? Nei, heller tværtom. Ondskapens krefter har fritt spillerom. Djevelen raser, for han vet at han har kort tid igjen. Åp. 12, 12.

Men Bibelen sier jo **ikke** at evangeliets oppgave er å kristianisere veden. Hensikten er å frelse mennesker. Hensikten er å samle sammen - ut av alle folk - den flokken av troende som hører Jesus til.

Sant er det at kristendommen har gode virkninger i samfunnslivet der hvor folk viser respekt for Guds ord og hans vilje. Men dette er ikke selve det store målet - nei målet er samlinger av alle frelste av alle folk, hjemme hos Gud.

Alle Guds venner er kallet til å være med i dette store høstarbeid. Man diskuterer hvor vidt det er de organiserte kirkesamfunn som skal stå for misjonsvirksomheten, eller om vi skal få ha misjonsorganisasjoner fremdeles, Personlig kan jeg ikke se det annerledes enn at Guds folk fremdeles bør få stelle med misjonens sak innenfor vår gamle kirkes ramme - fritt og uhindret.

Men enten nå misjonen blir organisert slik eller slik, så er misjonen i hvert fall en sak for dem som har varme hjerter for sjelens frelse. Misjonen er de brennende hjerters sak. En sak for dem som selv vet hva det er å være frelst, og som derfor lever i bønn og arbeid for at andre må bli vunnet for Jesus.

Nå kommer vi til det bibelstedet som på en egen måte setter misjonen i sammenheng med Jesu gjenkomst. I Peters annet brev, det tredje kapitlet, står det merkelige ord om dette verdensløps avslutning. Herrens dag skal komme som en tyv, står det. Da skal himlene forgå med veldig brak, brennende skal himmellegemene gå i oppløsning, og når vi vet at dette forestår, hvor hellig og gudfryktig må dere ikke da ferdes, «dere som venter på at Guds dag skal komme, og fremskynder den!»

For et uttrykk: Vi skal **fremskynde** den dagen da Gud setter det siste punktum for dette verdensløp. Klarere kan det vel ikke bli sagt at det er en sammenheng mellom misjonen og Jesu gjenkomst. Han kommer, ja han kommer! Han venter ennå på at det mål skal bli nådd som han har satt. Og vi skal få være med og fremskynde den dagen da målet er fullt og denne tids husholdning tar slutt!

Jeg må innrømme at det er mye her som jeg ikke helt forstår. Men vi holder oss til Guds ord.

En merkelig sak er det at små fattige mennesker skal få være med på noe så stort og merkelig.

Jeg leste en gang en liten fortelling noen hadde laget. Jesus var kommet til himmelen, sto det - og nå ville englene vite hva som skulle skje. Ja, sa Jesus, nå skal jeg sende noen ut over hele jorden for å forkynne hva jeg har gjort for dem, så de kan bli frelst. Dette var englene glade for å høre, skjønt de har aldri vært fortapt og fatter derfor ikke til bunnns storheten og rikdommen i frelsen. Men så sa de: Hvem skal du sende? Jeg har nettopp sendt dem, sa Jesus - jeg sendte Peter, Johannes og alle de andre disiplene mine. Nei, men kjære Jesus, sa englene, sendte du dem? Peter som har sviktet sånn, sendte du ham - ? Jesus svarte: Jeg har ingen andre -. Men jeg skal være med dem.

Pontoppidan er visst inne på noe av det samme når han sier: Kunne kke Gud ha sendt englene som sine sendebud? De farer ikke vill i lærespørsmål, og de har ingen familie som koster tid og penger å fø på -. Men nei, han gjorde ikke det. Han sendte slike som deg og meg.

Det er mer å si om misjonen og Jesu gjenkomst. Nå vil jeg driste meg inn på et område i Guds ord som kan være vanskelig å tolke, og hvor det er mange forskjellige meninger. Det er i det hele mange slags tanker om de siste ting. Mye av det som blir sagt, virker som fantastier. Men skal vi av den grunn la dette området ligge? Jeg tror ikke det.

Jeg vil driste meg til å si litt om tusenårsriket. En hører ikke mye om det nå for tiden. I min ungdom var det annerledes, bibeltimer og bibelforedrag om de siste ting var ofte framme i kirke og bedehus.

La oss da lese det som står i Johannes **Åpenbaring kapittel 20**: «Og jeg så en engel stige ned fra himmelen, som hadde nøkkelen til avgrunnen og en stor lenke i sin hånd. Og han grep dragen, den gamle slange, som er djevelen

og Satan, og bandt ham for tusen år og kastet ham i avgrunnen og lukket til og satte segl over ham, for at han ikke lenger skulle forføre folkene inntil de tusen år er til ende, og etter den tid skal han løses en kort stund. Og jeg så troner, og de satte seg på dem, og det ble gitt dem makt til å holde dom, og jeg så deres sjeler som var halshugget for Jesu vidnesbyrds og for Guds ords skyld, og dem som ikke hadde tilbedt dyret og dets billede, og som ikke hadde tatt merket på sin panne og på sin hånd, og de ble levende og regjerte med Kristus i tusen år.»

Slik står det. Underlige ord er det - ikke overraskende at de har vært tolket svært forskjellig ned gjennom tidene. I den eldste kristentid tok de dette ordet realistisk, og ventet en fredstid som skulle komme og avløse vår tidsalder med dens ondskap og undertrykkelse. De kristne var en forfulgt liten flokk, og så ordene hos Johannes som et fremtidshåp.

Men så seiret kristendommen. Slik så det ut. Keiseren ble en døpt kristen han også. Etter hvert kom de til å se annerledes på tusenårsriket. Augustin kom med den tolkning som dominerte i lange tider: De tusen år er et symbolsk uttrykk for kirkens tidsalder på jorden, at noen «ble levende» vil bare si at de ved troen og dåpen ble åndelig sett levende og lagt til kirken.

Vi kan ikke gå mer inn på dette. La meg få tilstå at jeg selv en tid regnet med at Augustins oppfatning var den riktige. Men så tok jeg Augustins bok «Om Guds stad» for meg, og leste i 20. bok hans tolkning av Johannes åpenbaring kap. 20. Og så leste jeg Ap. 20 på nytt. Da kunnr jeg ikke lengre tro på Augustins tolkning. Det er klart at ordene «ble levende» ifølge grunnteksten vil fortelle om en engangshending, noe som hendte - skal hende - på en bestemt tid. Det går ikke an å la «levendegjørelsen» være noe som skjer i løpet av kirkens historie. Ordet taler om et tusenårsrike som skal komme.

Men hvordan skal vi oppfatte ordet om tusenårsriket? Før jeg kommer med min tolkning, vil jeg få si følgende: Jeg har lovet meg

selv at jeg skal ikke bli usams med noe kristent menneske om noe som har med de siste ting å gjøre. La meg bruke et bilde: Jeg tenker meg at en norsk gårdbruker har fem sønner som har reist til Amerika, hvor de har slått seg opp. Så skriver gamlingen og ber dem komme hjem en tur. Jeg har bygget om husene nå, sier han - kom og se hvordan vi har det. Vel, så sitter de fem karene en dag på Amerikabåten med fars brev mellom seg. Jeg tenker han har gjort det slik, sier den ene, for se hva det står her -. Nei mener du det, sier den andre, les her så skal du se det er nemnt annerledes. - La oss ikke bli uenige om dette, sier en tredje, for nå er vi snart hjemme, så får vi se!

De siste ting er ikke av trossannheter som frelsen er bygget på. Her må vi kunne se forskjellig på det. La oss snakke om det mens vi er på reise - for snart skal vi få se hva som sker!

Det skal komme en tid da Gud setter sperre for Satans makt og lar en merkelig misjonstid komme på jorden. På forhånd har han hentet sine til seg, de døde i Herren og de levende Guds barn er rykket opp og er, hos Herren. 1. Tess. 4, 15 ff.

Under disse veldige begivenheter er noen blitt omvendt og forkynner så evangeliet.

Mon ikke dette er stedet hvor vi skal finne Israels plass i misjonens historie? Jeg tror det, og den oppfatning er gammel i kirkens historie.

Se hva apostelen sier: Han forkynner oss «en hemmelighet» (gresk: mysterion) - det vil si noe som vi ikke hadde kunnet tenke oss til, men som Gud har latt sin apostel vite ved en spesiell åpenbaring. «Jeg vil ikke, brødre, at dere skal være uvitende om denne hemmelighet - - at forherdelse delvis er kommet over Israel, inntil fylde av hedningene er kommet inn, og således skal hele Israel bli frelst, som skrevet er: Fra Sion skal redningsmannen komme.» Rom. 11, 25 ff.

Når det fulle tall av hedningene er kommet inn, da skal Israel bli frelst. Det vil ikke si at alle jøder blir frelst. Men akkurat som Israels folk nå i det store og hele avviser Jesu som

Messias, så skal det komme en tid da dette folks store flertall vender seg til Jesus.

Ved deres fall er frelsen kommet til hedningene, heter det. Rom. 11, 11. Israel vendte seg bort fra Herren Jesus, og så gikk ordet til hedningene, også til vårt folk. Men en dag skal det bli annerledes. «Er verden blitt forlikt med Gud ved deres forkastelse, hva annet vil da deres antagelse bli enn liv av døde?» Rom. 11, 15. «Men når deres fall er blitt til rikdom for verden, og tapet av dem er blitt til rikdom for hedningene, hvor mye mer vil da deres fulltalighet bety». Rom. 11, 12 (etter Acta-oversettelsen).

I den tid vi kaller tusenårsriket skal det bli en stor innhøstning, og Guds gamle folk skal være et vitnesbyrd for alle folk - en misjonstid uten like.

Jeg må tenke på hva en tysk lærer sa til meg en gang: Det er merkelig med en jøde som lever i tro på det Gamle Testamente, blir han omvendt og får plassert Jesus inn i sammenhengen som frelser og Messias, da behøver du ikke sende ham på bibelskole - da har han alt sammen klart for seg. - Det var saktens overdrivelse. Men noe var det vel i det han sa. Guds gamle folk som talsmann for evangeliet om Jesus - å, det skal bli en rik tid!

Likesom alle dør i Adam, så skal alle bli levendegjort i Kristus, står det i 1. Kor. 15, 22. «Men hver i sin avdeling (Acta-overs: i sin tur): Førstegrøden er Kristus: deretter skal de som hører Kristus til bli gjort levende når han kommer. Så kommer enden, når han overgir riket til Gud, Faderen - -»

Vi så i Matteus 28 at den Trenige Gud overga all makt til Sønnen, for at alle frelseskrefter skal settes inn på dette at mennesker skal bli frelst. Og så en dag er hele dette veldige forløp av begivenheter avsluttet, og da skal Sønnen legge alt inn under Faderen. Da er denne tidsalder slutt.

Salig er den som hører Jesus til og får være med den dagen. Ja, salig er den som får være med allerede i denne tid, og kalle mennesker til tro på Jesus. Vi er med i en stor sammenheng!

Vi er ledd i en veldig rekke av store ting som skal skje!

Det er godt å tenke på dette. For vi synes jo ofte at vi lever i en mørk tid. Her er mye motstand mot evangeliet, sterke krefter arbeider målbevisst på å utrydde kristentroen i folket. La ingen lukke øynene og drømme seg bort fra virkeligheten, for så ille er det.

Men hva så?

Jeg stanset nylig ved ordene hos profeten Habakuk, det tredje kapittel mot slutten. Der står det:

«For fikentreet springer ikke ut, og vintreet bærer ikke, oljetreets frukt slår feil, og marke-

ne gir ingen føde, han (fienden) har uttryddet fårene av kveen, og det finnes ikke fe i fjøsene.»

Kan du tenke deg et krassere bilde på ødeleggelse og elendighet?

Men så kommer det i følgende vers:

«Men jeg vil fryde meg i Herren, jeg vil juble i min frelses Gud. Herren, Israels Gud, er min kraft, han gjør mine føtter som hindenes og lar meg skride fram over mine høyder.»

Det er håp tross alt!

Ja, Herren skal seire til slutt. Så la oss se opp til ham med håp og med jubel.

Fra «Utvelgelsen i Kristus».

DE TRE RIKER

Av Ole Rolfsnes

Men jeg, nær hadde mine føtter snublet, på lite nær var mine trinn glidd ut. Salme 73, 2.

I vår tid, da der arbeides så mye på å viske ut skillelinjene mellom det som er sant og falskt, er faren for de sanne troende til å gli ut stor. Derfor vil jeg her forsøke å rette dem en hjelpende hånd.

Bibelen som Gud har gitt oss, den kan vi sammenlikne med et kart over et stort landskap. Skal vi få oversyn over dette «landskapet» som Bibelen viser oss, da må vi føres omkring etter Bibelens anvisning og betrakte landet, folket som bor der, og deres liv og skikker.

Undersøker vi dem nøye gjennom Bibelen, da vil vi finne at verden er delt i tre ulike riker. Denne verdens rike, lovens rike og nådens rike. Disse riker er ulike i språk, styremåte og levevis, så de lever som fremmede og utlendinger overfor hverandre.

Her bør vi merke oss, at i vår tid arbeider mange på å viske lovens rike ut av kartet. Noen sier at loven er opphevet i Kristus, andre at der finnes bare to riker - verdens rike og Guds rike. Loven er nok opphevet som frelsesveg, da Kristus er kommet som verdens frelser, og likeså seremonialloven som var gitt som et forbilled

på Kristus som skulle komme. Men Guds hellige lov står ennå fast og finnes fremdeles i Skriften. Jesus sier selv at han kom ikke for å oppheve loven, men for å oppfylle den. Så de som ikke rekner med at der finnes et lovrike, de står nett i fare for å rekne det for Guds rike og ende der, og de vil alle bli bedratt. Som fariseeren i templet vil de rekne bare med seg selv, eller det verk Gud har gjort i og gjennom dem ved sitt ord, og det kaller Bibelen for egenrettferdighet - som er under forbannelsen.

Så vil et spørsmål melde seg for oss: Hva for et av disse tre riker hører du hjemme i?

Hvorledes kan vi finne ut hvor vi hører hjemme? Når vi møter en som er fremmed og undres på hvor han er fra, da finner vi det ut av dialekten eller språket han taler, for hver landsdel har sin dialekt og hvert land sitt eget språk. Slik er det også i Åndens rike. Disse tre riker har hver sin Ånd, og forstår og taler hvert sitt språk. I verdens rike er det verdens eller tidens sin ånd som styrer, og i lovens rike er det lovens ånd som hersker, men det i nådens rike er den Hellige Ånd - barnekårets ånd. Derfor står det skrevet: Prøv åndene, om de er av Gud. Her har Gud gitt oss noen som har fått gave til

å prøve åndene.

En har sagt: Si meg hvem du omgås, og jeg skal si deg hvem du er. Du er ikke lenge sammen med et menneske før du finner ut om han hører hjemme i verdens rike, for han har verdens ånd og sinn og taler verdens språk. Da er det verre å kjenne dem som lever og bor i lovens rike, i alle fall for noen av dem. Særlig de som arbeider intens i Guds rike, både ved forkynnelse av Guds ord og i arbeid for msjonens sak. De kan og være nidkjære for vekkelse, men som oftest fører vekkelsen bare til omvendelse fra verden og inn i lovens rike. Dette er nok vanskelig å forstå for andre enn dem som har vært i lovrike og er kommet over i nåderike.

Dialekten som tales i lovrike kjennes på ordene vi må, vi må bekjenne, vi må ville, vi må be, vi må tro, vi må være ydmyke, vi må ta imot, vi må ha samfunn og vi må ofre osv. De som lever der, går rundt personen jeg eller vi og fester seg helst med det vi må eller burde gjøre eller ikke gjøre, være eller ikke være. Legg merke til hvor ofte ordene jeg, vi og må, burde, kommer igjen i døres tanker, vitnesbyrd og forkynnelse.

Men i nådens rike lyder en helt annen dialekt. Vi er frelst, vi tror, vi har i Jesus alt som tjener til liv og gudsfrykt, vi har en stedfortreder ved Guds side, vi har en daglig full syndenes forlatelse i Jesus, i Jesu blod har vi frimodighet. Her er Jesus sentret for alt det vi tror og har, og ordet om det han har gjort og er for oss. Der synger de av hjerte: «Alt det du treng for himmel og jord er gøymt i det eine ord - Jesus».

Men for dem som lever i dette nådens rike, er faren stor for å gli tilbake til lovrike. Det kan du se ved å lese Galaterbrevet. Det er vel vanskelig for noen hver av oss å tro at forkynnelse av Guds ord kan føre et Guds barn inn under loven igjen, men i Galaterbrevet ser vi at en blandingsforkynnelse av lov og evangelium førte til at de falt ut av nåden og ble skilt fra Jesus. Og i Korint førte en slik forkynneise til at

de fikk et annet evangelium, en annen Jesus og en annen ånd, enn apostelen og Bibelen forkynnte, og hjertene deres ble vendt bort fra den enfoldige troskap mot Kristus. 2. Kor. 11, 1-4. Vi ser her hvor sterkt Paulus advarer mot dette, som fører tilbake til lovrike og inn under forbannelsen.

Her vil jeg be leseren om å være våken, for i en tid som vår, da Kanaans-språket blir mer og mer sjelden å høre, da er faren særlig stor. Guds ord forteller at det skal komme en tid da en reiser fra landsende til landsende uten å høre dette språket.

I 2. Mosebok. 30, 6-8 tales der om at i nåderiket er et alter, som kalles for røkoffertalteret. At det er et alter der vi møter Gud ved våre bønner, det ser vi av Openb. 5, 8: «og da de tok boken, falt de 24 eldste ned for lammet. hver med sine harper og med gullskåler fulle av røkelse, som er de helliges bønner.» La min bønn gjelde som røkelse for ditt åsyn, ber salmisten i Sal. 141, 2. «Og røken av røkelsen steg opp fra englenes hånd, opp for Gud med de helliges bønner». Openb. 8, 4.

Dette alter hadde en lampe som skulle tenne morgen og kveld. Det vil si at dagen skulle begynne med bønn og slutte med bønn, for om morgonen å ruste seg for dagen og om kvelden for å legge av alt hos Gud. Duften av røkelsen skulle bli i huset hele dagen. Gud tillater at noe av denne duft blir igjen i vårt hus.

Hvorfor står det til med oss her?

Skulle du som leser dette, være en av dem som har glidd bort fra dette alter, da er ikke denne hellige duft i ditt hus. Gjør som Asaf, som lot seg lede av Gud tilbake til det han hadde falt fra. Denne hellige duft følger alltid en rett beder. Guds barnets kledning dufter alltid av renhet.

For vi er Kristi vellukt for Gud, blant dem som blir frelst og blant dem som går bortapt. 2. Kor. 2, 15.

EKTE OG UEKTE BARN

Min son, vavyrd ikkje Herrens tuktt, og vandomst ikkje når han refser deg, for den Herren elsker den tukter han, og han hudflengjer kvar son som han tek seg av. Det er for tuktti skuld de toler lidinger. Gud fer med dykk som med søner. Hebr. 12, 5-8.

I alle ting i tilveret er det noko som er ekte, og noko uekte, noko svimling og noko kveite, ekte perler, og uekte perler, levende blomar og kunstige. Dette gjelder i bygninger, dikting, kunst og mykje anna. Alt er ikkje like godt å skilja frå einannan, det ser so likt ut. I mange tilfelle må det fagmann til for å sjå om perla var uekte. Det same gjeld malerier og andre ting. Men at det ogso er slik i Guds rike, det vil folk ikkje tru. Langt mindre ta det til lerdøm for sjølv prøving.

Vi veit det er mange som ogso vil vera fagmann på dette området. Ja, ser vi på slangen i Edens hage so hadde han visdom til å skilja. Han gjorde alle her like - men det hadde ikkje Gud gjort eller sagt. Eit var dødens tre. Slik er slangen, satan, og i dag.

I heile menneskeslekta og i det einskilde hjarta. Det er bare nokre som vil vera betre en andre, og dømesjuke, som taler om to slags barn i Guds rike. Dette er slangens tale, uten tvil.

Skrifta har denne raude tråd frå først til sist, ekte, uekte - sanne-falske. Som skrifta og har ein raud tråd om frelsa som skulde vera for alle menneske.

Kva må til for å vera ekte fødd søn? Men alle som tok i mot han, dei gav han rett til å verta Guds barn, dei som trur på namnet hans, som ikkje er fødde av blod, og ikkje av kjøts vilje, og ikkje av mans vilje, men av Gud. Johs. 1, 12-13. Det er ikkje so usikkert å vera Guds barn, som mange trur og tenkjer. No har eg bestemt meg for å vera ein kristen, og nokre dager er alt so stort og godt. Men so er alt utblåst. Inga gleder, inga tru eller vissa.

Synda vert so stor og kjer og ingen krefter å strida mot det vonde med. Kvar ser du hen då? Den som då bare har viljen sin veg til Gud, kva gjer han? Jau, han prøver retta opp det tapte, og prøver å betra og byggja ut skaden. Her er so mange veier og måter som hode og hjerter. Men der arbeidet lukkast vert det uekte barn, med kjøtet som den rådende, og loven som drivkraft.

Slike mennesker er framande for død med sitt eige, og framande for å vera gjort levande ved evangeliet-nåden.

Denne flokk har vel alltid vore den største og sterkaste i Guds rike på jord. Ismael si slekt. Kjenneteiknet er at dei tek ikkje imot tuktt, seier skrifta. Når ordet og ånden vil tukta og driva dei til Kristus, so vert det slik jødane sa: «Vi er då barn vi, her er ikkje noko som mangler oss.»

Slike og liknande svar, hindrer ordet og ånden å nå hjartetjupet, både til død og liv. Var det her Asaf stod da han sa: Ja. fåfengt har eg reinsa mitt hjarta og tvege mine hender i uskyld, eg vart likevel plaga heile dagen, og kvar morgon kom til meg med tuktt. - Til dess eg gjekk inn i Guds heilag-domar, og akta på deira ende.

Den uekte kan aldri seia dette etter med Asaf, når det gjeld tuktt, og ikkje det han seier etterpå: Men eg vert alltid verande hjå deg, du har grepe mi høgre hand. Du leder meg med di råd, og siden tek du meg opp i herlegdøm.»

Den uekte kan aldri gleder seg i fars kjerleik, og tilgivande nåde. Sjå den eldste sonen i Luk. 15. Ogso kalt den heimeverande sonen. Ikkje hadde han bruk for nåde, ikkje kunde han verta glad då broren fann miskun og open farsfamn. Han sa sin eigen dødsdøm: eg har ikkje fått so mykje som eit kje, men arbeidde i håp om ein gong å få. Men, for å få, måtte han missa alt det han hadde, og det var mykje, syntes han sjølv.

Korleis har barnet det som er fødd av Gud? Ein som er kjend i nåderiket, og Farshuset,

seier det slik: Men det som var meg ei vinning, det har eg for Kristi skuld holde for tap. Ja, eg held i sanning alt for tap, avdi kunskapen om Kristus Jesus min Herre er so mykje meir verd, for hans skuld har eg tapt det alt samen, og eg heldt det for skarn, so eg kan vinna Kristus og verta funnen i han, ikkje med mi rettferd, den som er av lova, men med den som ein får ved trua på Kristus. Fil. 3, 7. 9.

Guds barnet er ein underlig skapning.

Nedtrykt, og alikevel sigrande. Sørjande og alikevel glade. - Fattige og alikevel rike. - Syndige, og alikevel fullkomen rettferdig. - Elendige, og alikevel herlige pilgrimer på jorda, men har sitt rike i himmelen. Den ektefødde lyt gløyma det som ligg attanfor, og tøygjer seg etter det som er framandfor, og jaga mot målet, til den sigersprisen som Gud har kalla oss til der ovan i Kristus Jesus.

Her er det tukten kjennes so hård og tung. Ikkje fred i syndeliv, ikkje fred i eit fint og godt kristenliv. Kvifor so vanskeleg? spør vi so ofte. Høyr, trøysta skal vera av Gud og i Gud. Rettferd, helging og livet skal vera i Kristus Jesus. Difor får Guds barnet denne strid, for det er to som slost om plassen i liv og hjarta.

Det er ikkje det nye menneske som er født av Gud som må takast. Høyr det du som har so mykje å stri med i nød, sorg og sjukdom. Nei, det er det gamle som må, og skal tukkast og dødash, om det nye skal få vekst vilkår.

Han tukter til vårt gagn, so vi skal få del i hans heilagskap. Når du ser dette, kan du seia som Peter, då Jesus kom med vaskefatet: Ikkje berre føttene, men hendene og hodet med. - Har ditt blod slukt vredens ild. Å, så før meg som du vil.

Dette er det sanne barnet sin lengt og bøn, sjølv om kjøtet skjelv for lidinga. Men når ein får sjå og høyra kva som ligg bak lidingsgåta, då vert det takk.

Men er me born, so er me ervinger og - Guds arvinger og Kristi medervingar, so framt me lid med ham, for at me og skal verta herliggjorde med Ham. Rom. 8, 17-18.

Lutret ved trengsel

I Peter første brev 4, 17-19 lesar vi bl.a.: «Nå er tiden, da dommen skal begynne med Guds hus, men begynner den med oss; hva blir da enden for dem som ikke vil tro Guds evangelium.»

Apostelen skriver om en tid da dommen skal begynne med Guds hus, d.v.s. med Guds menighet.

All historie - både den kirkelige og den profane - forteller om tiden, da de troende ble lutret ved trengsler og lidelser. Verden modnes til dom, ved at den på grunn av sin ondskap bringer trengsler over Guds hus. Den endelige skilsmisse mellom klint og hvete forberedes gjennom menighetens lidelser.

Vi kan si at Peter ser saken i profetisk perspektiv, og at endetiden treder fram for hans øyne mer markant enn de øvrige trengselstider i historien. At Gud i begynnelsen av denne doms tid tillater den ugudelige verden å føre lidelser over sin menighet, skjer for at den ikke skal vandre på de ugudeliges vei.

At Guds barn må gjennom lidelsens ildprøve, er ikke «noe underlig». Herren har jo sagt til sine venner: I verden har i trengsel, men dette skal ikke skade dem, men være til nytte. Om dere hånes for Kristi navn skyld, er dere salige, fordi herlighetens og Guds ånd hviler over dere (v. 14).

Når Gud ikke unnlater å beskjære det grønne tre, dvs. at den kristne i endetiden under stor kamp må gjennom den trange vei, hvorledes vil det da gå den ugudelige og synderen? Visstnok bringer verden lidelser over de troende, men Gud forvandler lidelsen til gagn og glede.

En slik tukt vil hos Guds barn frembringe en nidkjærhet som ikke lar hendene synke, og som gjør de skjelvende kne sterke. En slik kristen beflitter seg på å gjøre Herrens gjerning, og dermed vandre i hans fotspor.

JL

Odd Dyrøy.

Til Lov og Evangelium

Skirtorsdag 1980.

ER DU MED I INDERLIG BØN FOR FORKYNNARANE VÅRE?

Ap.gj. 12, 1-17.

«Pa den tida la kong Herodes hånd på noen av menigheten og for ille fram mot dem.

Jakob, bror til Johannes, lot han henrette med sverd, og da han så at **jødene likte det**, grep han foruten dette også Peter. Det var i de usyrede brøds høytid.» (Same årstid som me no har.) Og da han hadde fått fatt på ham, kastet han ham i fengsel. Til å passe på ham satte han fire vaktskift med 4 soldatar i hvert skift, da han etter påske ville føre ham fram for folket. Slik holdt disse da vakt over Peter i fengselet.

Men menigheten var i inderlig bønn til Gud for ham!»

Og så veit me at Gud sende ein engel og fridde Peter ut.

Er det ikkje noko hindring for Guds-ords-forkynnarar i dag? Om så er, treng dei vel ikkje om «inderlig forbønn»?

Kva kan idag hindra eit Guds vitne?

Ja, me veit at dei truande i kommunistlanda blir hindra både med forfylgjing, straff og fengsel endå i vår «opplyste» tid. Me fekk Guds kall til China, ber me inderlig for dei meir? Det har slakka mykje av, og ein grunn til det kan vera at me høyrer lite og inkje derifrå lenger. Me veit ikkje kven som lever av dei me vant for Gud. Men me veit likevel at Gud er trufast og forlet dei slett ikkje i forfyljingstider. Det ser me av Peter i teksten vår. Himlens englar er med serleg då.

Me veit også at ikkje eingong trussel med fengsel og død skal vinna over Kristi kyrkja, heller ikkje i China. Så det finst ein del, ja kanskje mange der av slike som er vunne ved evangeliet forkynt av skrøpelige misjonærar. Kanskje får me snart møta nokre?

Men korleis er det i andre land? I såkalla «kristne land» er det lite og ikkje hindringar for forkynnarar av lov og evangelium? Kva hindringar kan no det vera? Ein får jo reisa fritt. Ha møte gjerne både i kyrkjer, skular og bedehus, kva hindring er det så?

Ein forkynnar i dag i Norge t.d. er ofte freista til motløysa når han ser så lite resultat av forkynninga. Og motløysa er ikkje av Gud, ho er frå Satan, så det hindra effektiv forkynning. No, det kan nok vera ei slags motløysa som er nødvendig: Uttrykt i Paulus sitt rop: «Eg arme menneske!» (Rom. 7, 24). Det er Den Hellig Ånds gjerning at ein ser sant på seg og sitt, og blir derved svolten, så evangeliet smakar.)

Farisearane på Jesu tid hindra folk i å høyra både på døyparen Johannes og på Jesu forkynning. Og dei hadde stor makt med si hating av sanninga. Tenk, dei gav uttrykk for at dei likte at apostelen Jakob blei halshogd! Og det gjorde at Herodes fortsette forfylginga og fengsla Peter. Men Peter blei utfridd av ein himelsk sendemann, og Herodes sine dagar var talde. Men Guds ord hadde framgang!

Kort sagt hindringar for ein Guds ords forkynnar idag er dei same som på Jesu tid og på apostlane si tid.

Eg skal her berre nemna ein hindring og det er sladder. Dei religiøse leidarane sette ut falske rykter om både Jesus og Johannes og apostlane. For å ta dei siste fyrst: Dei betalte ein «god» pengesum til soldatane som heldt vakt ved Jesu grav, så dei skulle seia at apostlane kom om natta og stal Jesu lekam. Og av Mat. 28, 15 ser me at ryktet held seg lenge, ja, for djevelen stod attom det, som han gjer med all lygn. Om Johannes og Jesus sa farisearane at dei var forgjorde. Og tenk Jesu egne folk (Hans brør) sa at «Han må vera frå vetet!» Mrk. 3, 21. «Og det som Hans egne folk seier må vel vera sant så det kan no ikkje vera noko å høyra på han!» Slikt er djevlsk. Og det same hender i dag. Sladder og låtteløye i «fine» selskap når

samtalen kjem inn på predikantar sendt av Gud.

Og det har jo Jesus varsla oss om:

«Ja, salige er dere når folk spotter og forfølger og lyver på dere for min skyld! Gled og fryd dere! Stor er lønnen i himmelen, for slik forfulgte de også profetene før dere.» Mat. 5, 11-12.

Så høyrer dette med sladder og lygn på ein Gudsordsforkynnar med til dei kår han har her nede på jorda. Høgare oppe er løna, og den er stor, seier Guds ord. Og ein får gjerne ein forsmak alt her nede. - Andre hindringar ser me gjerne på om Gud vil seinare.

Helsing med takk for forbøn!

Dykkar utsending

Andreas A. Bø.

EIN FOR ALLE — ALLE I EIN

Så sandt som du, o Jesus står for os hos Gud nu i det høje, så sandt som du er bleven vor retfærdighed for Fad'rens øje, så sandt er jeg i denne skrud Guds hjertes lyst og skønne brud, o, min Gud.

Dette vers av Rosenius frå ei dansk sangbok vart godt for meg å lesa og grunda på, og tankane vart førde vidare til Efes. 1, 3-7:

«Lova vere Gud og vår Herre Jesu Kristi Fader, han som hev velsigna oss med all åndeleg velsigning i himmelen i Kristus, liksom han valde oss ut i han fyrr verdi vart grunnlagt, so me skulde vera heilage og ulastande for hans åsyn, med di han i kjærleik fyreåt etla oss til barnekår hjå seg sjølv ved Jesus Kristus etter sin viljes frie rådgerd, til lov for sin herlege nåde, som han gav oss i han som han elsker.

I han hev me utløysingi ved hans blod, forlating for syndene, etter rikdomen av hans nåde, - - - ».

Denne bodskap lar Gud bli forkynt gjennom sitt ord, fordi han vil at du og eg skal byrja å

setja vår lit til Jesus og det Han er for oss. Det er om å gjera for Den Heilage Ande at denne bodskapen skal finna rom i hjarta vårt, slik at trua på Jesus vert født i vår barm. «Han skal herleggjera meg, for det er av mitt han tek og lærer dykk», seier Jesus. Han er altså oppteken med å få oss til å sjå på Jesus slik som Gud ser på - og reknar med Han.

Gud ser den som trur velbehageleg i Jesus. Han er fornøgd med Jesus i vår stad - i min stad, i din stad. Skal vi då ved eiga rettferd og vantru forkasta vår einaste berging? Jesu verdighet gjeld meir for Gud enn vår uverdighet. Du skal få sleppa å rekna med kva du er eller ikkje er, for det har Gud slutta å rekna med heilt sidan Adam fall i synd. Alt vårt fekk sin dom av Gud på Golgata i den andre Adam. Nå er det berre eitt som gjeld for Gud: Jesus og det han er for oss.

Sjå dette er nåden som gjorde meg fri,
Sjå dette er nåden som styrkjer i strid!
Sjå det er Guds nåde for alle som ein:
Han ser meg i Jesus,
Ja, evig i Jesus rettferdig og rein!

R. Opstad.

Guds folk i fråfallstider

(Esa. 59)

Det finst tider for Guds folk, og i ein kristens liv, då ein undrast og spør om Guds øyra er for tunghøyrtil til å høyra og om Herrens arm er for kort til å frelsa. Slike tankar kjem opp helst når det synest som om Herren ikkje lenger høyrer og svarar på våre bønner, og i tider då det er langt millom at menneske blir frelst og lagde til Guds menighet. Slike tider var det for Israel, Guds utvalde folk, og slike tider opplever me i dag. Det er vel ingen tvil om at me i vår tid lever midt i ei stor fråfallstid, og truleg finst det dei som arbeider med dette spørsmålet på same vis som i Israels dagar.

Gjennom profeten Haggai seier Herren: «Legg merke til korleis det går dykk: De sår mykje, men får lite i hus. De drikk, men sløkkjer ikkje tørsten. De klær dykk, men ingen vert varm. Leigetenaren får si løn i ein bottenlaus pung.

De vonar mykje og vinn lite, og når de bær det i hus, så blæs eg det bort. **Kvifor?** seier Herren, allhærs Gud. Jau, for mitt hus skuld, av di det ligg i øyde, medan de sjølve har det ansamt kvar med sitt hus. Difor har himmelen meinka dykk dogg og jorda meinka dykk grøda». Haggai 1, 3-fg.

Er det ikkje som om dette ordet skulle vera skrive for vår tid? Kor mykje er det ikkje forkynt og sådt i vår tid, med så lite resultat og så få som kjem til i Herrens hus og menighet. Me et utan at sjela blir mett, og drikk, utan at sjeletørsten blir støkt, har mykje strev med å halda den ytre drakta i orden, utan at hjarta blir varmt, vonar mykje men vinn lite, leigetenarar som får si løn i ein **bottenlaus pung**. Kvar har det ansamt med **sitt hus**, mens **Guds hus ligg øyde**: Kvar har det ansamt med å nyta fritida og ferielivet sine gleder, mens bedehuset står øyde og tomt utan eitt møte i to-tre månader i sommertida.

Eg undrast på om ikkje årsaka for ein stor del ligg her, for at Andens dogg frå himmelen blir hindra, og til at evangeliet får bera så lita

grøde til frelse og fornyelse iblant oss?

Herren legg også til: når me får noko i hus, så blæs Herren det bort. Overfor dette ordet kan me tenkja på dei få gongene det ennå synest som om me får noko i hus, men ofte varer det ikkje lenge før det heile er borte, og dei same få sjelene set åleine att i Herrens forsamling som før.

Kva er årsaka til at det går slik?

På det spørsmålet svarar Herren både gjennom Haggai og gjennom profeten Esaias. Gjennom Haggai seier han at årsaki er at dei bur i og er opptekne med sine **eigne bordkledde hus**, medan **Guds hus ligg øyde**. For Israel tala nok Herren her om Guds hus, templet i Jerusalem, som låg øyde. Men for oss som lever i den nye pakta tyder det nok Andens tempel. Gud bur ikkje lenger i hus som er gjort med hender, men hjå den som er broten og nedbøygd i ånda, hjå dei som han har fenge vekkja ånda og hjarta til liv ved trua på Jesus. Esa. 57, 15. Sjå også 1. Kor. 6, 19 og 2. Kor. 6, 16.

Menneskelivet og dei ting som høyrer til der, og gudslivet eller livet i trua på Jesus gjer krav på oss. Så spør det kven av dei me har mest omsorg for og kven som får dei romlegaste levekår hjå oss?

I Esaias 59 seier Herren at handa hans er ikkje så stutt at han ikkje kan frelsa, og øyra hans er ikkje så tunghøyrtil at han ikkje kan høyra. Men misgjerningane dykkar er det som skil millom dykk og dykkar Gud, og syndene dykkar har sjult hans åsyn for dykk, så han ikkje høyrer. Og der finn me nok årsaka til fråfallet også i dag, årsaka til at til tross for arbeid og forkyning som aldri før blir få frelst og født på nytt og såleis lagt til **Jesu Kristis menighet**.

Kva synder står så i vegen for at Herren høyrer våre bønner, rettar ut sin arm til frelse, og doggar vårt arbeid med himmelens dogg?

For Guds folk i den gamle pakt var heidnin-

gefolka dei hadde omkring seg og deira Gudar og måte å leva på, den store fære. På same måte er verda, det vil seia alle naturlege menneske som er vantru eller religiøse utan å vera fødd av Gud, deira gudar og verdslege liv vår store fare. Dei som er drivne av tida si ånd, gjer det som kjøtet og tankane vil, og er av naturen eit vreidens barn. Efes. 2.

Vår tid sin store Gud er mammo, pengane, verdslig rikdom, stadig høgare levestandard. Denne avguden si makt er **begjæret**, som er avgudsdyrking. Sjå Koll. 3, 5-6 og 1. Korint. 10, 1-14. Guds ord formanar oss: «Elska ikkje verda, og ikkje dei ting som er i verda! Om nokon elsker verda, så er ikkje kjærleiken til Faderen i han, for alt som er i verda: **kjotslyst og augnelyst og storlæte i livnad, det er ikkje av Faderen, men av verda.** Og verda og hennar lyst forgjengst, men den som gjer Guds vilje, han vert verande til æveleg tid. Barn! det er den siste timen, og som de har høyrte at antikrist kjem, så er og nå mange antikristar komne. Av det skynar de at det er den siste timen». 1. Johs. 2, 15-18.

Denne mammons-dyrkinga smittar også over på Guds folk, både øyenslyst og storlæte i livnad, missnøyen og kravet om høgare løn. For å stetta begjæret og storlæte i livnad lyt både far og mor ut i arbeidslivet, og ennå blir det forlite midt i overfloden. Barna blir overlatne til statlege og kommunale førskular og barnehagar. Nei, seier du, mine barn er i kristne barnehagar. Har du ikkje lese om lover og krav frå våre myndigheter at lærarar i førskule og barnehage skal ha gått staten sine skular og fenge den opplæring dei der gir, og det blir nok gjennomført om nødvendig med makt og det framskridande fråfallet si hjelp.

Vidare fører det til at ekteskap og heim tek skade og blir øydelagt, uønska barn blir drepne i mors liv, «hendene dykkar er sulka av blod». seier Herren. Guds vreide kjem over den regjering og storting som utklekkjer og set i verk slike lover, over dei som let seg lokka til synd, både far og mor og rådgivarar, og dei som låner sine hender til å utføra den skjendige gjernin-

gen. Mordarar skal ikkje arva Guds rike, seier Guds ord.

Gjengifte millom fråskilde blir akseptert rett imot Guds klare ord, ugifte flytter saman og lever i lauslivnad og hor med samfunnets godkjenning, og barna veks opp utan tukt og utan å læra lydnad, age og karakter. Heimane og ekteskapet forfell, og blir ein karikatur av det Gud ville dei skulle vera. Presten Eli fekk Guds vreide og dom over seg av di han ikkje aga og tala til rette sønene sine, som levde i hor og forførde Guds folk dei var sett til å tena, og eg er redd for at det vil gå mange på same måten i vår tid.

Samfunnet av dei heilage forfell, bedehusa står for det meste tome, berre få har ennå tid og tanke for å samlast om Guds ord og bønn. Hyrdane og tilsynsmennene for Guds menighet teier om samfunnet og den einskilde sine synder, og fer lett vint åt med å lækja mitt folks skade, seier Herren. Guds ord, både løv og evangelium, blir erstatta av religiøse talemåtar for det meste. Eg må seia det svert ofte er sårt og forstemmande å høyra det som blir forkyndt i radioen sine gudstenester.

Herren seier at eg vil ganga min veg, attende til min stad, til dess dei **kjennest ved si synd og søkjer mi åsyn.** Vår redning er å høyra Herren: ord, «**Land, land, land, høyr Herrens ord!**» Gjer me som Israel gjorde når Herren hadde bøygde deira hjarta med trengsel og lidning: «Kom, lat oss vända om til Herren! For det er han som har rive sund, men han vil og lækja oss, han slo, men han vil og fetla oss. Han skal gjera oss levande om to dagar, den treje skal han reisa oss opp att, og me skal leva for hans åsyn. So lat oss læra å kjenna Herren, lat oss leggja vinn på å læra å kjenna han! Han renn opp so visst som morgonen, han kjem til oss som regnet, som eit vårregn som væter jorda.» Hoseas 6, 1-3.

Går me denne veien Herren viser oss, då vil det gå oss godt, og Herrens velsigning vil fylgja oss. Men gjer me ikkje det, då er eg viss om at me går tunge tider i møte under **anti-krists ånd og makter.**

Mange tenkjer nok at me går gode tider i møte, at olja i Nordsjøen er Guds velsigning for vårt folk. Men for eit folk som vender Gud ryggen, viser Jesus frå seg, trør Guds Son og evangelium under føter, og svivyrder nådens Ande, vil olja og rikdomen med den bli til ei forbanning for oss. Sjå Hebr. 10, 26-31 og 12, 25 - fg.

I Rom. 1, 18-fg. står det at Guds vreide blir openberra frå himmelen yver **all gudløysa og urettferd hjå menneske som held sanninga nede i urettferd**. Og i første omgang gjer han det ved å yverlata dei til seg sjølv, ved å lata dei få det dei vill og krev og trår etter. For Israel i ørkenen trådde og krov dei kjøt, og fekk det, men tusener døydde med kjøtet millom tenene. I dag krev vårt arme folk rikdom og nyting i overflod, og me får det gjennom olja i Nordsjøen. Men det blir til ulukka og forbanning for vårt folk, når me vender Gud og hans ord ryggen, og viser frå oss frelsen i Kristus Jesus - det einaste namn gitt millom menneske som me blir frelste ved.

«Gud har velsigna oss med all åndeleg velsigning i himmelen i Kristus» (Efes. 1. kap.), søk hans åsyn og hans frelse medan di har nådetida. Ennå ei lita tid er ljuset millom oss, tru på ljuset (Jesus), så du kan verta barn av ljuset. Den som ferdast i myrkret, veit ikkje kvar han kjem av.

Amund Lid.

Han er min styrke

Jeg har lyst til å skrive litt om det som har opptatt meg i det siste, ikkje minst nå i forbindelse med påskebudskapet, - dette at Jesus lever i oss. Jeg tror jeg tidligere har stanset ved halve budskapet, nemlig ved at Jesus døde for meg, og at han derved påtok seg straffen for alle mine synder, slik at jeg kan få stå ren framfor Gud. Dette har gitt meg en viss trygghet, selv om jeg ikke fullt ut har kunnet fatte dybden og rekkevidden av det. Men jeg har følt at det egentlig hjalp meg lite i hverdagen, når jeg

oppdaget at det var vanskelig, og jeg ikke greide å være en kristen. De andre fikk det til, men ikke jeg. Dette har virkelig vært ting jeg har slitt med i perioder. For det å være en kristen krevde så mye av meg, - krav som jeg overhode ikke kunne oppfylle.

Men det jeg har fått være opptatt av i det siste, er at Jesus ikke bare døde for meg, men at han også oppsto igjen for å **leve i meg**, for å være i meg det **han er**, i stedet for det **jeg selv er**. Jeg føler at jeg bare har fått et lite glimt av hva dette innebærer, og det er virkelig min bønn at jeg må få lov til å gripe dette i hele sin konsekvens. For når Jesus har oppstått for å kunne leve i meg, da har jeg jo alt det jeg trenger. For det jeg da **har**, er alt det **han er**. Så jeg opplever det som om det ligger uante muligheter foran meg, hvis jeg bare selv er villig til å la Jesus få anledning til å leve sitt liv gjennom meg. For da skal han ikke bare **gi meg kraft**, - han skal **være min kraft**, han skal ikke bare **gi meg seier**, - **han skal være min seier**.

Og på bagrunn av dette opplever jeg nå det som står som Åndens frukt i Galaterne 5. 22 på en ny måte. Tidligere har jeg tenkt at hvis jeg skulle leve som en kristen, så måtte mitt liv bære alle disse fruktene, nemlig kjærlighet, glede, fred, overbærenhet, vennlighet, godhet, trofasthet, tålsomhet og selvbeherskelse. Og hvordan i all verden skule jeg greie det. Det ble krav for meg, og dermed skremmende. Men hva er det egentlig som blir nevnt som Åndens frukt om ikke nettopp Jesu egenskaper. Og da gikk det opp for meg at hvis jeg bare lar Jesus få være i meg det han er, i stedet for det jeg selv er, så vil jo han selv leve ut alle disse egenskapene gjennom meg.

Så det spørsmål som til slutt blir stående igjen er ikke hva jeg kan, men om jeg er villig til å stille mitt liv til disposisjon for Jesus slik at han kan bruke det slik han vil. Og det er det jeg virkelig må be om villighet til!
(Fra Ankenes Menighetsblad)

Inger Strand

Kraft for kraftløse

Men dere skal få kraft idet den Hellige Ånd kommer over dere, og dere skal være mine vitner.

(Ap.gj. 1, 8)

Det tales og skrives stadig om kraftspørsmålet for våre bygder og byer. Man drøfter planer og prosjekter for løsning av kraftproblemet. Vår trivsel og velferd er avhengig av det.

I Guds rike er kraftspørsmålet løst. Guds rike består i kraft, sier Paulus. Her er kraft nok til alle. Vi har løfte om å få i så fullt mål at vi «alltid i alle ting rikelig kan gjøre all god gjerning». (2. Kor. 9, 8).

Denne kraft blir kalt **Åndens kraft**, Luk 4, 14, fordi den består i at den Hellige Ånd bor og virker i våre hjerter. Den kalles også **Kristi kraft**, 2. Kor. 12, 9, for det er Kristus selv som bor i oss ved sin Ånd, Rom. 8, 9-10. Videre kalles den **korsets kraft**, 1. Kor. 1, 17, fordi det er Kristi kors som åpner adgangen for Gud til å sende den til oss. Og den kalles **evangeliets kraft**, Rom. 1, 16, fordi den formidles gjennom evangeliet.

Alt dette er forskjellige ord og uttrykk for kraften fra det høye, som Jesus har lovt sine venner. Og når vi tar alt med, skjønner vi at han taler ikke om en upersonlig kraft som skal inngytes i oss, så vi blir sterkere enn før. Nei, «kraften fra det høye» er en **person**. Det er den opphøyede og herliggjorte Kristus, den allmektige Gud selv, som ved sin Ånd vil bo og herske

og virke i våre hjerter. Og i samme grad som han får makt i oss og over oss fylles vi med hans kraft.

Det er mange som gjerne vil ha Åndens kraft, men det er visst ikke så mange som vet hva de vil bruke kraften til om de får den. De fleste har en uklar forestilling om at det må være vidunderlig å kjenne seg sterk, og derfor vil de gjerne ha kraft. Men den som har det slik kan nettopp derfor ikke få oppleve Åndens kraft, for det ville bare gjøre dem mere selvopptatt enn de alt er, og det er Ånden ikke interessert i.

«Dere skal få kraft - og dere skal være mine vitner», sa Jesus. Åndens gjerning er å herliggjøre Jesus, og Åndens kraft blir bare gitt til dem som vil la seg bruke for dette formål. Den lyspæren som ikke lyser, trekker ingen strøm, og den kristne som ikke vil lyse, får heller ingen Ånd og kraft.

Men vil du la deg bruke, så er det **Åndens** gjerning å gjøre deg brukbar. Dette gjør han først og fremst ved å vise deg at du i deg selv både er ubrukelig og uverdigg. Og så gjør han Jesus stor og uunværlig for deg. Bli han det, vil han nemlig prege både din livsstil og dine ord! All din kraft skal være i ham, din Frelser. En åndsfull kristen trenger Jesus til alt. I seg selv er han ingen ting.

Lars Eritsland.

Referat frå N.L.L. sitt årsmøte 1980

NLL hadde i tida 16.-20. juli sommarskule i Norheimsund. Av dei ca. 160 deltakarane var det på sommarskulen med 26 svenskar. Mellom dei var den svenske riksdagsmannen Tore Nilsson, som også i år var gjestetalar på sommarskulen.

I samband med sommarskulen blei årsmøtet avvikla torsdag 17/7.

Av årsmeldingane frå emisærane gjekk det fram at arbeidet i året som ligg bak ikkje har gjeve dei store synlege resultat, men Ordet har vorte sådd. Og så er det Herren si sak å gje voster. Det vart og halde sterkt fram at sjølv om det ytre sett ser smått ut, så skal me få gleda og fryda oss i Herren vår Far og frelsar, i hans fullkomne frelse og i den himmelske framtid han har kjøpt oss så dyrt.

Årsmøtet mintes den tidligare formannen Leif Øygarden, som døydde så brått seinhaustes 1979.

Rekneskapen synte at også i 1979 hadde inntekter og utgifter vore omlag like store.

Til styremedlemer vart valde: Odd Dyrøy, Tørvikbygd, Tore Harestad, Bru, Reidar Linkjendal, Sannidal. Frå før står Olav A. Dahl, Stord og Ragnar Opstad, Nærbø i styret.

Til varamenn vart valde: 1. varamann: Ingebrigt S. Sørffonn, Fitjar, 2. varamann: Karl B. Bø, Randaberg, 3. varamann: Oddvar Lønnerød, Sannidal.

Styret valde Tore Harestad til formann, og Ragnar Opstad til nestformann.

Frå årsmøtet elles kan nemnast at styret vart gjeve fullmakt til å støtta Santalmisjonen sin ytremisjon og Kristent arbeid Blant Blinde sin bibelproduksjon med pengegáver.

Av drøftingane gjekk det også fram at det er viktig for NLL å få sterkare ansvar for ytremisjon, t.d. ved at misjonen får ansvar for løna til ein misjonær, som enten er utsendt av NLL eller ein annan misjonsorganisasjon.

I.S.S.

